

Частина перша

1. Донька свого батька

Нічне небо світу неврів, тихе й погоже, було геть-чисто засіяне зорями. Молочна дорога, яку, за легендою, створила Праматір Земун, коли випадково вилила на чорний оксамит ночі молоко, мирно тримала у своїх обіймах Усесвіт. І Всесвіт спочивав на могутніх раменах Творця, який ніс його, як лагідний батько, обережно та дбайливо. Куди? Птаха часто запитувала себе — куди несе всіх нас Творець і як довго він це робитиме? Коли врешті йому то набридне? Так, він добрий батько. Але й добре батьки час від часу потребують відпочинку та спокою. Чи відпочиває коли-небудь Творець? Напевне, ні...

Зітхнула. Птаха любила нічне небо. Щойно перша зірка з'являлася на небосхилі, як довкола, наче за помахом чарівного крила Жар-Птиці, усе стихало. Вечір ніжно

підкрадався спочатку до неба, тоді до землі. Земля швидше кидалася у його обійми, аніж небо. Бо коли в небі ще було досить світло і поки не зоряно, то земля вже вкладалася спати.

А диво першої зірки на вечірньому небі? Кажуть, що вона народилася з першої слізинки повелительки любові Лади. Красива легенда, красива жінка, справжня жінка, жінка-мрія. Жінка-богиня. Дружина її батька. Чи не дивина? Птаха поки не може звикнути до думки, що в ней з'явився батько. Ні, не так. Вона не може зrozуміти того, що всі ті віки, які вона вважалася сиротою, він завжди був. Але не завжди поруч.

Умовності... Він говорить їй про якісь умовності. Які умовності могли бути в тому, щоб не визнати свого батьківства перед безсмертними? Гаразд, нехай. Байдуже до всіх на світі безсмертних... Однак принаймні їй він міг зізнатися?! Міг! Але довів ситуацію до критичного безглузду. Перуниця могла це прийняти та зрозуміти, Птаха-Слава — ні. Поки ні. У душі двоїлося. Тепер твердо знала, що вона і є та сама дружина Перуна, та сама Перуниця, яка колись дуже-дуже давно перемогла в битві з темними, яка власного чоловіка настільки сильно та віддано кохала, що погодилася на пропозицію Творця небесного. Її повернули до життя. Так, її, а не якусь іншу, може, навіть більш гідну душу.

Вона тепер та сама Птаха-Перуниця, з великим призначенням. Але цього разу не дружина Перуна. У Творця доволі своєрідне вміння втілювати наші благання. Дуже хотів, Перуне, отримати свою Перуницю? Гаразд, отримуй.

Отримав. Тепер вона його донька. Донька мами Арати і батька Перуна.

Птаха стояла на одному з небагатьох лисих пагорбів світу неврів. Вона навмисне попросила трохи часу в Мирослада перед Ритуалом. Перед тим, як Мирослад усуне

закляття Місяцівни, закляття знесилення. А потім Перун проведе обряд відновлення світу Невридії. Мусила побути наодинці з собою, зануритися у власні почування. Так багато сталося за останні дні і ще багато має статися. Відчувала це. Вона не була Оракулом, вона не вміла передбачати майбутнє, просто знала, що для всіх світів найгірше випробування ще попереду. І вона, дивним чином, теж уплуталася в це. Навіть більше, перетворилася на привід до тих негараздів та бід, які вже почалися.

Небо заспокоювало. Розкинула в різні боки руки, повернула долоні до неба. Світло Місяцівни було холодним. Воно не давало сили, але наповнювало почуттями.

Любов... Вона вміє і знає, як воно — любити. Їй подобається любити не тому, що це обов'язок для світлих — любити близьнього. Це вона вміє дуже добре. Однак у її серці існує ще одне мірило любові, приватне. Бо геть поособливому вона любить Мальву, ніжну і водночас сильну дівчинку-квітку. Юнка відшукала в серденьку Птахи маленький затишний куточек, котрий довіку належатиме тільки їй. Також по-особливому вона любить Остапка — хлопчину зі світу, якого вже немає. Точніше останнього живого зі світу його матері. Вона воліла б мати такого сина. Материнською вона могла назвати свою до нього любов.

Учитель Посолонь. Рідний, дорогий, важливий, мудрий. З ним дорослішла, набиралася досвіду, робила помилки. Він, як умів, направляв і виправляв. Це він, зрештою, наполіг на її навчанні у світі неврів, коли зрозумів, що сам не впорається з надто вже самовпевненою ученицею. Вблагав Мирослада «допомогти». І Мирослад допоміг. Її гордінню було поборено. Натомість прийшло велике розуміння власної значущості для Всесвіту, як і розуміння цінності та неповторності кожного живого створіння. Марнославство, чванливість почали здаватися чимось геть безглаздим.

Світ неврів назавжди вилікував норовливу Птаху. Яка тоді ця любов? Батьківська. Такою любов'ю добрі діти люблять своїх татів.

Стрибог. Її Стриб, її кохання. Птаха досі його кохає. Згадала слова Посолоня про вищість любові над коханням. Невже правда? Досі не могла прийняти слушності тих слів.

Перун... Хто він для неї? Той, хто зараз її береже, чи її половина? Половина від чого? Від цілого чи від украденого?

Він — її справжній батько, якого ніколи не знала.

Не знала? Хіба? Адже добре пам'ятає його руки, запах тіла, дотик шкіри до обличчя, колючі вуса і заливиштій власний сміх, коли він підкидав її, малу веселуху, до неба.

Перун — хто він насправді для неї? Батько чи охоронець?

Могла, звісно, постаратися називати його батьком, а вважати ним — поки зась. Та навіть зі словами було нелегко. Слово «батько» не просто застрягало в горлянці, воно навіть не народжувалося в серці, коли вона дивилася на Перуна. Мальві було простіше прийняти Стрибога, бо той направду не знав, що в нього є донька. Перун знав, однак чомусь не хотів зізнаватися в цьому світові. Отже, зрікся, відмовився?

Ні, не зрікся і не відмовився. Бо завжди намагався дбати про її безпеку, мати на оці. Та хіба це батьківство? А як тоді бути з казками на ніч, колисковими, важливими розмовами про неважливe, завжди проблемним дорослішанням?

І вкотре Птаха повертає до цього простого запитання, яке застрягло цвяшком у голові. Чому не визнати своєї доньки?

Перун виправдовується: «Надто швидко закрутилося». Так, швидко: смерть Арати, зрада названого сина Боривітра, безсмертя доньки, виبلاغане в Mari, тільки щоб порятувати малу від смерті. О, звісно, Перун збирався